

РЕШЕНИЕ

№ 4733

гр. София, 31.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.09.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Николова

ЧЛЕНОВЕ: Антоанета Аргирова

Весела Павлова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на
прокурора НИКОВА, като разгледа дело номер **4115** по описа за **2011** година
докладвано от съдия Весела Павлова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс
(АПК) вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на М. Х. Т. срещу решение от 08.03.2011 г.,
постановено по НАХД № 8851/2010 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 10^{-ти}
състав. С решението е потвърдено издаденото от началника на сектор
„Административнонаказателна дейност” при Отдел „Пътна Полиция” – СДВР
Наказателно постановление № 43353/24.06.2010 г. С него на М. Т. е наложено
административно наказание „глоба” в размер на 150 лева и е постановено да бъде
лишена от право да управлява МПС за срок от един месец, на основание чл. 182, ал. 1,
т. 4 ЗДв.П, в редакцията до 01.02.2011 г. (ДВ, брой 10/2011 г.), както и да й бъдат
отнети седем контролни точки, след влизане в сила на постановлението, заради
нарушаване на забраната на чл. 21, ал. 1 от същия закон, при управляване на МПС.

Касаторът, представляван от адв. Ж. поддържа жалбата. С нея се обосновава наличието
на касационни основания по чл. 348 НПК, като се възразява, че: санкционираното лице
не е извършило нарушението; районният съд не е изяснил обстоятелствата при
установяване на нарушението, защото е дал вяра само на показанията на съставителя на
АУАН и тези на посочения в акта свидетел, и не е обсъдил всички доказателства; не са
били представени веществени доказателства – снимки, разпечатки на хартиен носител;
допуснати са съществени процесуални нарушения при издаването на НП - чл. 42, ал. 1,

т. 5, чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, а АУАН не отговаря на изискванията на чл. 42, т. 4 ЗАНН, защото не визира местоположението и режима на работа на техническото средство, както и отстоянието му от движещите се МПС. Искането е, да бъде отменено решението и НП.

Ответникът – отдел „Пътна полиция” при СДВР, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна.

Пред касационната инстанция не са представени и ангажирани доказателства.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, VI касационен състав, след като прецени наличните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, намира за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съобразно чл. 218, ал. 1 АПК касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон касационният съд следи и служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и съдът служебно не открива такива основания.

Установява се, че на 27.05.2010 г. около 13,15 часа М. Т. е управлявала лек автомобил в [населено място], като скоростта от 81 км./ч., с която се движела била фиксирана с техническо средство – радар „ТР – 4D”, с номер 309, заради което била спряна за проверка. Съставен е АУАН, въз основа на който е издадено оспореното НП.

Чл. 21, ал. 1 ЗДв.П въвежда забрана за водачите на МПС, при избиране на скоростта на движение да превишават определените в тази разпоредба стойности, които за пътно превозно средство от категория „В” (каквото е процесното) са: в населено място – 50 км./ч.; извън населено място – 90 км.ч. и по автомагистрала – 130 км./ч. Нормата на ал. 1 определя изрично параметрите на скоростта, превишаването на които подлежи на санкция. С оспореното НП е наложено наказание, на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДв.П, за движение в населено място със скорост, превишаваща максимално разрешената от 31 до 40 км./ч.

Възраженията, изложени в касационната жалба са неоснователни.

Както акта, така и НП съдържат всички реквизити, указани съответно в чл. 42 и в чл. 57 ЗАНН. Както в акта, така и в НП подробно и ясно е описан фактическият състав на административното нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДв.П. Така направеното описание позволява на санкционираното лице да разбере, извършването на какво деяние му е вменено. Показанията на разпитания свидетел не са оспорени от страна на жалбоподателя чрез ангажиране на доказателства.

Възприетата от районния съд фактическа обстановка е установена в резултат на изпълнение на задължението му за обективно, всестранно и пълно изясняване на релевантните за случая обстоятелства. Съдът е изискал и приел като доказателства такива за техническата годност на радара. Анализирал е всички доказателства и е изложил мотиви, с които е подкрепил извода си за законосъобразност на НП, обосновавайки в мотивите си заключението, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че отговорността на жалбоподателя е ангажирана правилно и законосъобразно.

Обжалваното решение е правилно. Въззивният съд обаче не е отчел факта, че към датата на постановяване на решението е била в сила разпоредба, явяваща се по –

благоприятна за санкционираното лице. Към момента на извършване на нарушението и на издаване на НП е действала редакцията на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП (ДВ, бр. 51 от 2007 г.), според която водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място от 31 до 40 км./ч. се наказва с глоба 150 лв. и с един месец лишаване от право да управлява моторно превозно средство. Считано от 01.02.2011 г. разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП е изменена (ДВ, бр. 10/2011 г.), като е увеличен размерът на глобата (от 150 лв. на 200 лева), но е отменена втората санкция - лишаване от право да се управлява моторно превозно средство. От една страна, размерът на глобата преди изменението на нормата се явява по – благоприятен за жалбоподателя. От друга, заличаването на кумулативно налаганото наказание „лишаване от право да управлява МПС” определя действащата понастоящем норма на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДв.П като по – благоприятна. По тези съображения касационната инстанция намира, че решението на районния съд следва да бъде отменено в частта на потвърждаване на НП по отношение наказанието „лишаване от право да управлява МПС” и да бъде оставено в сила в останалата част, относно потвърждаване на наложената с НП глоба в размер на 150 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, вр. чл. 348, ал. 1, вр. ал. 2 НПК Административен съд София - град, VI^{-ти} касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 08.03.2011 г. по НАХД № 8851/2010 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 10^{-ти} състав, В ЧАСТТА на потвърденото наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец”, наложено с Наказателно постановление № 43353/24.06.2010 г., издадено от началника на сектор „АНД” при Отдел „Пътна Полиция” – СДВР и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 43353/24.06.2010 г. В ЧАСТТА на наложеното на М. Х. Т. административно наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец”.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 08.03.2011 г. по НАХД № 8851/2010 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 10^{-ти} състав в останалата част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.